

ligt for adskillige i vort Samfund at leve, uden at man kan paapege, at Kaarene bliver bedre for andre. Af den anden Del af Regeringens Valgprogram, nemlig at faa Gang i Erhvervslivet saavel Landbruget som Industrien, Afhjælpling af Arbejdsløsheden, er der intet eller saa godt som intet gjort; det kommer formentlig til at vente. Skulde jeg have taget fejl i denne min Opfattelse, skulde det glæde mig.

Det foreliggende Lovforslag har, som alt nævnt, haft en uheldig Skæbne. Nu sagde det ærede 4de tingvalgte Medlem (Ejsing), at det ikke var ualmindeligt, at vi her rettede paa Lovforslag, der kommer fra Folketinget. Det er rigtigt nok, men det unaturlige — jeg mindes i alt Fald aldrig at have hørt det før — er, at Ministeren kommer og beder Landstinget om at foretage Ændringer. Det fremkom som et udtrykkeligt Ønske, og det er det særlige. Naturligvis ved jeg meget godt, at Lovforslaget, som det foreligger, ikke tilfredsstiller nogen, ikke Ministeren, vistnok heller intet politisk Parti; det er, om jeg saa maa sige, blevet til ved rene Tilfældigheder, og jeg maa maaske have Lov til at tilføje, at den højtærede Sundhedsminister ikke har høstet Laurbær ved Lovforslagets Gang gennem Folketinget.

Dette Lovforslags Fremsættelse begrundes for det første med, at der skal opnaas Besparelser paa Statens Budget, men man har ogsaa anført, at der skete Misbrug, at der var en hel Del, der fik Invalidrente, som ikke var berettiget dertil. Den højtærede Minister var inde paa det i sin Tale. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister, om der foreligger noget Materiale til Bedømmelse af, hvor mange der uberettiget har oppebaaret Invalidrente, om der foreligger en Statistik, Indberetninger eller Klager fra Kommunalbestyrelser og Sygekasser. Nu hørte jeg nok den højtærede Minister udtale, at der er foretaget Kontrolundersøgelser. Hvor meget eller hvor lidt man har at bygge paa her, er naturligvis ikke godt for mig at vide. Men formodentlig gaar Lovforslaget i Udvalg, og det vil da interessere mig at se det statistiske Materiale til Bedømmelse af dette Forhold. Jeg maa ellers gaa ud fra, at naar man taler om Misbrug af Loven, maa man have noget virkeligt at bygge paa. Man kan ikke synes jeg, henholde sig til almindelige Talemaader eller Udslag af Misundelse. Det er jo i Virkeligheden det, der foreligger i mangfoldige Tilfælde: Folk føler sig ligestillede med andre, der faar Invalidrente, uden at de selv kan faa den;

og saadanne Mennesker mener da, at der foreligger Misbrug, uberettiget Oppebærelse af Invalidrente.

Det er for øvrigt let forstaaeligt, at Begrebet Invalidrente i Invalidelovens Forstand er lidt vanskeligt at forstaa for den store, brede Befolkning. Vi, som sidst var med til at behandle Invalideloven, er jo fuldt ud klare over, at der ikke hersker nogen almindelig Forstaaelse med Hensyn til dette Spørgsmaal ude blandt Befolkningen; og det synes jeg er temmelig ligetil. Invalidrenten gives jo ifølge Loven efter et Skøn, baade et lægeligt Skøn og et socialt Skøn, og man kan vel næsten ogsaa sige efter et juridisk Skøn, et Skøn af juridisk Karakter. Det vil derfor være omtrent umuligt for uvedkommende, som ikke er inde i Detailerne, at skønne over, om denne eller hin Person er Invalid i Invalidelovens Forstand.

Men for øvrigt forekommer det mig, at man, i alt Fald fra lægevidenskabelig Side, maa kunne sikre mod Misbrug. For det første er der jo selve den paagældendes egen Læge. Dernæst er der et Par Læger i Invalidretten; saa vidt mig bekendt er der to stemmeberettigede Læger til Stede i hvert Retsmøde. Der skulde jo herved være tilstrækkelig Garanti for, at Misbrug i saa Henseende ikke finder Sted.

Da Lovforslaget, som allerede nævnt, sandsynligvis kommer i Udvalg, og da vi fra vor Side ikke vil være med til at forringe Kaarene for Invalidrentenyderne, skal jeg ikke komme ind paa mange Enkeltigheder i Lovforslaget, ligesom jeg heller ikke skal gentage, hvad der er sagt andetsteds. Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger angaaende enkelte Punkter i Lovforslaget. § 3, 2det Punktum, vil begrænse Invalidrentenydernes Antal ret stærkt. Denne Bestemmelse vil utvivlsomt forføre betydelig forøgede administrative Vanskeligheder, og den vil virke uretfærdigt, særlig overfor ældre Invalidere, de vil utvivlsomt blive ramt haardt. Og man vil sikkert se det Særsyn, at Folk med samme Invaliditetsgrad faar forskellig Invalidrente i de forskellige Dele af Landet. Invalidretten selv har jo fraraadet denne Bestemmelse. Naar man ser paa den Form, som Invalidretten har givet sin Skrivelse — den er aftrykt i Folketingsudvalgets Betænkning —, vil man se, at Retten har anvendt en meget mild Form; men det er utvivlsomt, at denne Bestemmelse vil forvolde de allerstørste Vanskeligheder for Bedømmelsen af Invaliditet i den kommende Tid. Det forekommer mig, at Bestemmelsen er i allerhøjeste Grad uheldig. Den vil skabe Usik-